



ת"פ 35502/01/14 - מדינת ישראל נגד אברהים אסעפאן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 35502-01-14 מדינת ישראל נ' אסעפאן(עציר)

בפני
בעניין: כב' השופטת חנה מרים לומפ
מדינת ישראל
על ידי עו"ד תמר טופז שם טוב
נגד
המאשימה
אברהים אסעפאן על ידי עו"ד אכרם חליחל
הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע בעקבות הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירות של נהיגה פוחזת ברכב והסעת שישה או יותר שוהים שלא כדין, עבירות לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977 ועבירה לפי סעיף 12א(ג)(א1)(ב) לחוק הכניסה לישראל התשי"ב-1952.
2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 27.6.12 הסיע הנאשם 12 שוהים בלתי חוקיים בצומת בר גיורא ומשהבחין בניידת משטרה, הוא החל בנסיעה מהירה ופראית וחצה את נתיבי התנועה תוך סיכון המשתמשים בדרך. למקום הוזעקו ניידות נוספות ובוצעה חסימה של נתיב התנועה באזור היישוב בר גיורא. הנאשם סטה ממסלול הנסיעה לכיוון כביש 386 ושם פגע בחוזקה ברכבו של בנימין נחשון וכתוצאה מכך הגלגל הימני של רכבו התפוצץ ודלת ימין התעקמה. בהמשך נמלט הנאשם רגלית מהרכב ונתפס מסתתר בסבך קוצים.
3. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי יתקבל תסקיר בעניינו של הנאשם וכי המאשימה תעתור לעונש של 24 חודשי מאסר ומאסר על תנאי בעוד שב"כ הנאשם חופשי בטיעונו.

תסקיר שירות מבחן

4. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם בן 23, רווק השוהה כעת במעצר. טרם מעצרו התגורר הנאשם בבית הוריו. הנאשם הוא בן למשפחה נורמטיבית, הנמצאת במצוקה כלכלית ומתקשה בשל כך אף להגיע לביקורים בבית המעצר. הנאשם השלים 12 שנות לימוד ובהמשך עבד כעוזר חשמלאי עם אביו ודודו. הנאשם סיפר לקצינת המבחן כי הוא מעוניין בעתיד ללמוד חשמלאות ולעסוק בתחום.

עמוד 1



5. אשר לביצוע העבירות, קצינת המבחן ציינה כי הנאשם לקח אחריות למעשיו, אך טשטש את חומרתם. הנאשם מסר לקצינת המבחן כי הסיע את השבח"ים ללא תמורה וכי לא שמע את השוטר שהורה לו לעצור, כן התקשה לקחת אחריות לתאונה ולנהיגה המהירה. קצינת המבחן הוסיפה כי הנאשם התקשה לשתף אותה באופן כן בפרטי העבירה, כי לנאשם דפוסי התנהגות ילדותיים ואימפולסיביים והם אלה אשר עמדו ברקע לביצוע העבירות. לצד זאת, ציינה קצינת המבחן כי הנאשם מתחרט על מעשיו וכי בבסיסו הוא בעל מוטיבציה לניהול אורח חיים תקין.

6. קצינת המבחן המליצה על הטלת עונש מאסר מוחשי ומציב גבולות וזאת בהתחשב מחד בכך שלנאשם שאיפה לנהל אורח חיים נורמטיבי והביע חרטה על המעשים, ומאידך מאחר שהנאשם כבר הורשע בעבירה דומה ומדובר בהתנהגות חוזרת, ולאור דפוסי התנהגותו הבעייתיים ובהעדר משפחה המציבה לו גבולות.

טיעוני הצדדים

7. ב"כ המאשימה הדגישה בטיעוניה את הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם והם זכותה של המדינה לקבוע מי יכנס בשעריה, את פוטנציאל הסיכון הביטחוני שבהסעת שבח"ים וכן התנהגותו המסוכנת של הנאשם בדרך שסיכנה את שלומם וביטחונם של המשתמשים בה. ב"כ המאשימה מסרה כי בהסעה שבח"ים "רגילה" מתחם העונש לו הם עותרים הוא בין 3 חודשי מאסר ועד ל-18 חודשי מאסר, אך כאן ישנן נסיבות חמורות נוספות של נהיגתו המסוכנת של הנאשם שאף גרמה לתאונה.

8. אשר לעונש המתאים, טענה ב"כ המאשימה כי בהעדר לקיחת אחריות המלאה, בהתחשב בדפוסי התנהגותו הבעייתיים של הנאשם, העדר הצבת גבולות, עברו הפלילי ומאידך בלקיחת האחריות בבית המשפט, בחיסכון בזמן שיפוטי ובהבעת החרטה סברה כי יש להטיל על הנאשם עונש של 24 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, פסילה, פסילה על תנאי וקנס. ב"כ המאשימה הגישה פסיקה לתמיכה בטענותיה.

9. אשר לטענות ב"כ הנאשם כי הנאשם יכול היה לצרף תיק זה ולכן נגרם לנאשם עינוי דין, מסרה ב"כ המאשימה כי אין כל אינדיקציה לכך שהנאשם ביקש לצרף את כל תיקיו.

10. ב"כ הנאשם ציין בפתח דבריו את העוול שנגרם לנאשם בשל השיהוי המשמעותי בהגשת כתב האישום, שיהוי של שנה וחצי. כך שהנאשם כבר נדון בשל עבירות מאוחרות לתיק זה ולו כתב האישום היה מוגש בזמן היה מצרף תיק זה.

11. ב"כ הנאשם ביקש לדחות את המלצת שירות המבחן שכן בבסיסה עמד נתון שגוי לפיו לנאשם עבר בעבירה דומה, למרות שהנאשם הורשע בעבירה בתחום עבירות הרכב. ב"כ הנאשם ביקש מבית המשפט להתייחס לנאשם כמי שזו מעידתו הראשונה בפלילים שכן הרשעתו הנוספת היא בעבירה מאוחרת לתיק זה וכי הנאשם היה בן 19 בלבד בעת ביצוע העבירות. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם עומד לסיים את ריצוי עונשו, הוא צעיר, בן למשפחה נורמטיבית קשת יום, וסייע לפרנסת המשפחה, הנאשם מתעתד עם שחרורו ללמוד



מקצוע ולנהל אורח חיים נורמטיבי.

12. אשר לנסיבות ביצוע העבירה מסר ב"כ הנאשם כי מדובר בהסעה בתוך תחומי ישראל, ללא תשלום. ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם הוא בין 10-3 חודשי מאסר, והגיש פסיקה לתמיכה בטענותיו, וביקש להטיל על הנאשם עונש ברף התחתון של המתחם.

13. הנאשם בדברו האחרון מסר כי הוא מצטער על מעשיו וביקש מבית המשפט להקל עמו.

מתחם העונש ההולם

14. על פי סעיף 40ב' לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא הלימה, קרי: יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

15. בית המשפט העליון קבע ב-ע"פ 2789/13 **מדינת ישראל נ' זיו חמדי** (להלן: "**חמדי**"), בנסיבות בהן נאשם הסיע 25 שוהים בלתי חוקיים והתנהל כנגדו מרדף משטרי, כי מתחם העונש ההולם רק בשל עבירת ההסעה, להבדיל ממתחם העונש בעבירה של סיון אדם בנתיב תחבורה, הוא בין 5 ל-15 חודשי מאסר. בית המשפט העליון הדגיש את החומרה שבעבירת הסעת שוהים בלתי חוקיים, בוודאי כאשר מדובר במספר רב של שוהים בלתי חוקיים. לעניין הנהיגה המסוכנת קבע בית המשפט העליון כי מתחם העונש ההולם הוא בין 15 ל-30 חודשי מאסר. אך לאחרונה בע"פ 617/15 **רשק מונטר נ' מדינת ישראל** (ניתן 2.4.15) חזר בית המשפט על קביעות אלה:

"המערער הורשע בעבירות חמורות הכוללות הסעת שוהים בלתי חוקיים בניגוד לחוק, ובאופן שמהווה סכנה הן לציבור הרחב הן ללקוחותיו. בית משפט זה חזר ואמר, כי חטאם של המסיעים גדול מחטאם של השוהים הבלתי חוקיים, שכן הראשונים חוטאים ומחטיאים את הרבים (רע"פ 1441/14 חמיס נ' מדינת ישראל(2014); רע"פ 3173/09 פארגין נ' מדינת ישראל(2009)). בע"פ 2784/13 מדינת ישראל נ' חמדי (2013)(שם הושתו 20 חודשי מאסר) נאמר כלהלן (פס' יא לפסק דיני):

אשר לעבירת ההסעה, זו עונשה המירבי על פי דין, סעיף 12א(ג)(ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, הוא שלוש שנים "אם הוסעו ברכב ששה תושבים זרים או יותר השוהים בישראל שלא כדין" (בנידון דידן הוסעו 25, ולכן ההחמרה בדין משנתיים במקרה "רגיל" של הסעה - לשלוש). ניתן אל לב: המדובר במסיעים, ולא בשוהים הבלתי חוקיים עצמם, שענינם נדון ברע"פ 3173/09 פארגין נ' מדינת ישראל(2009); כבר שם נאמר לגבי המסיעים, המלינים והמעסיקים (ראו גם רע"פ 5198/01 ח'טיב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 769), כי חטאתם עולה על



של השוהים הבלתי חוקיים, "שכן חוטאים הם ומחטיאים את הרבים, ומכאן גישת המחוקק שהחמירה עמהם" (פסקה י"א), שם הוספתי "את קולי לגישה המחמירה כלפי מסיעים, מלינים ומעסיקים, שהם על פי רוב ישראלים, העוברים על החוק לשם בצע כסף, ולא למען פת לחם". פסק דין רלבנטי לענייננו, שהגישה באת כוח המדינה, הוא ע"פ 9406/08 פאיז נ' מדינת ישראל (2009), שניתן אמנם בטרם תיקון 113, אך גם לאחר התיקון איננו מתחילים מבראשית. באותו עניין היה מדובר במי שהסיע שוהה בלתי חוקי, ומשנמלט משוטרים נוהל אחריו מרדף, ואף שם הורשע בסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ובהסעת שוהה בלתי חוקי (וכן הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו), והושתו עליו 36 חודשי מאסר בפועל...

16. בתיק שלפני מדובר בהסעת 12 נוסעים, שהמסיע אינו יכול לדעת בוודאות מי נוסעיו ומה הם זוממים ולכך מצטרף סיכון עצום למשתמשים בדרך שאף גרם נזק בפועל למר נחשון שאך בנס הסתיים בנזק לרכוש בלבד. הנאשם הורשע בעבירה של הסעה בנסיבות מחמירות שהעונש שקבוע לצידה הוחמר בשנת 2010. הערכים המוגנים הבאים לידי ביטוי בנסיבות אלה הם הגנה על בטחון תושבי המדינה, זכותה של המדינה לקבוע מי ייכנס בשעריה, הגנה על כוחות הביטחון, והגנה על המשתמשים בדרך ועל הנוסעים ברכב. בהתחשב במספר הנוסעים, בנסיעתו המסוכנת ובתאונה שגרם, בנזק שהיה עלול להיגרם ובנזק שנגרם בפועל, אני סבורה שמתחם העונש ההולם הוא בין 9 חודשי מאסר בפועל ועד ל-25 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

17. לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום או מטעמי הגנה על הציבור, שכן מדובר בעבירות שבוצעו על רקע כלכלי ושירות המבחן לא בא בהמלצה שיקומית בעניינו של הנאשם.

18. אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, אתחשב בגילו הצעיר של הנאשם אשר היה בגיר צעיר בן 19 בעת ביצוע העבירות, עוד אתחשב בכך שהעונש יפגע בבני משפחתו, שכן הוא סייע בפרנסת הוריו והליך המעצר ומעצרו גרם סבל לו ולבני משפחתו.

19. עוד אתחשב בנטילת האחריות של הנאשם בהזדמנות ראשונה וחסך זמן שיפוטי משמעותי. זו מעידתו הראשונה של הנאשם בפלילים, הוא הביע את רצונו בפני קצינת המבחן כי לאחר שישוחרר הוא יחזור לנהל אורח חיים נורמטיבי ומאז שנת 2012 לא עבר הנאשם עבירות נוספות.

20. בהתאם לסעיפים 40 ו' ו-40 ז' לחוק, על בית המשפט לשקול שיקולי הרתעה במסגרת מתחם העונש ההולם. נראה שבמקרה זה יש לתת דגש על הצורך בהרתעת הרבים, שכן מדובר בעבירה נפוצה שיש בה סיכון בטחוני עצום וטמון בצידה רווח כלכלי ולכן הפיתוי הוא גדול.

21. הדרך להרתיע את הרבים היא באמצעות הטלת עונש מאסר ממש, כפי שקבע בית המשפט העליון בעניינו



של חמדי בפסקה י"א, שם קבע בית המשפט כי: "יש חשיבות עצומה להרתעה, כיוון שמדובר בעבירה שעיקרה כלכלי וזאת כדי שייצא כל צלול מטעמנו כנגד מעשים אלה".

22. עוד יש לתת דגש על הרתעת היחיד, שכן הנאשם המשיך לעבור עבירות של גניבת רכב ונהיגה פוזת לאחר ביצוע העבירות שלפני ואף נדון בשל כך לעונש מאסר של 10 חודשי מאסר. כמו כן בשל אישיותו של הנאשם, העדר גבולות ולקחת האחריות החלקית יש סיכון של ממש לחזרה על המעשים. אינני מקבלת את טענת ב"כ הנאשם כי תסקיר שירות המבחן מתבסס על טעות מאחר שקצינת המבחן סברה שלנאשם הרשעה דומה. עיון בכתב האישום בפ"ל 8374-10-12 מלמד על נסיעה פרועה בכביש, בעלת מאפיינים דומים לתיק שלפני, כאשר הנאשם חזר על מעשים אלה למרות שנחקר והזהר בשל העבירות שלפני.

23. אשר לטענת ב"כ הנאשם כי נגרם לנאשם עוול בשל עיתוי הגשת כתב האישום, אכן התחשבתי בשיהוי הניכר בהגשת כתב האישום, אולם "צירוף תיקים" היא זכות של הנאשם לפי סעיף 39 לחוק העונשין ולא חובה של המאשימה. הנאשם הוא זה אשר אמור לבקש את צירוף תיקיו ולכן האשמה אינה רובצת לפתחה של המאשימה. כמו כן מדובר בעבירה עצמאית ובית המשפט היה קובע בגינה מתחם נפרד ויש לשער כי היה ניתן משקל של ממש לצירוף תיק זה.

24. לפיכך, כאשר אני שוקלת מחד את נסיבותיו האישיות של הנאשם, את העובדה שזו מעידתו הראשונה של הנאשם בפלילים, את גילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירה, לקחת האחריות, העובדה שכתב האישום הוגש בשיהוי והנאשם לא עבר עבירות נוספות משנת 2012 והוא עמד להשתחרר ממאסרו בימים הקרובים. מאידך, אני שוקלת את הצורך בהרתעת הנאשם ובהרתעת הרבים, החלטתי לגזור על הנאשם עונשים כדלהלן:

א. 12 חודשי מאסר. עונש זה ירוצה שלושה חודשים בחופף למאסר אותו מרצה כעת והיתרה במצטבר.

ב. 8 חודשי מאסר. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו על כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל או עבירה לפי סעיף 338 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

ג. אני פוסלת את הנאשם מלנהוג למשך 12 חודשים מיום שחרורו, וזאת ללא צורך בהפקדת הרישיון. עונש זה יצטבר לעונש שהוטל עליו בת.פ. 763-11-12.

ד. 8 חודשי פסילה. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו על כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל או עבירה לפי סעיף 338 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

ה. נוכח תקופת המאסר הממושכת אותה מרצה הנאשם



ומאחר שלא נטען בכתב האישום כי נתנה תמורה להסעה לא מצאתי להטיל קנס.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום

ניתן היום, כ"ג אייר תשע"ה, 12 מאי 2015, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.